

عقاید صحیح و موجّه من درباره همه چیز!

روشن وزیری

سخن جنان بگوییم که بتوانم در هر یک از آنان یک اندیشه را پیدا کنم؛ اندیشه‌ای که از دید خود آنان مهمترین اندیشه بوده و از پایه‌های بنای فکری است که ساخته‌اند، ضمن اینکه امروزه نیز برای ما قابل درک‌اند و گوشاهای از ذهن‌مان را لمس می‌کنند...

او ۳۰ تن از فیلسفان بزرگ را برگزیده و با بررسی مهمترین اندیشه‌هاشان هر یک از «درسه‌ها» را با پرسشی در ارتباط با اندیشه‌های آن فیلسوف به پایان می‌برد، اندیشه‌هایی که هنوز معتبرند و همچنان بی‌پاسخ مانده‌اند. فهرست فیلسفان از سقراط آغاز می‌شود و گاه بدون رعایت گاہشمار، با کارل یاسپرس خاتمه می‌یابد.

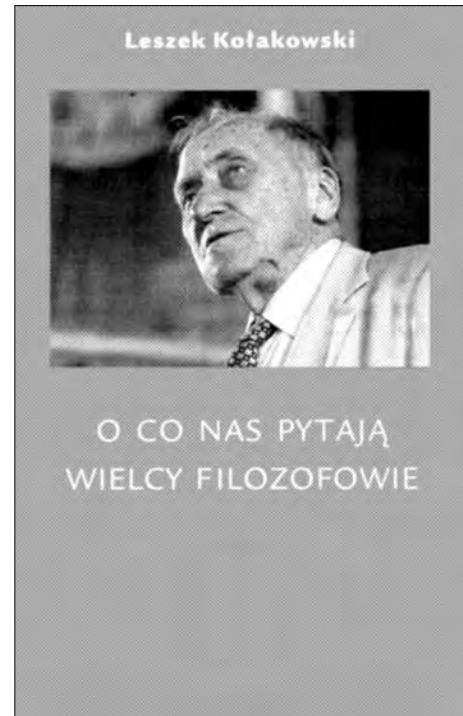
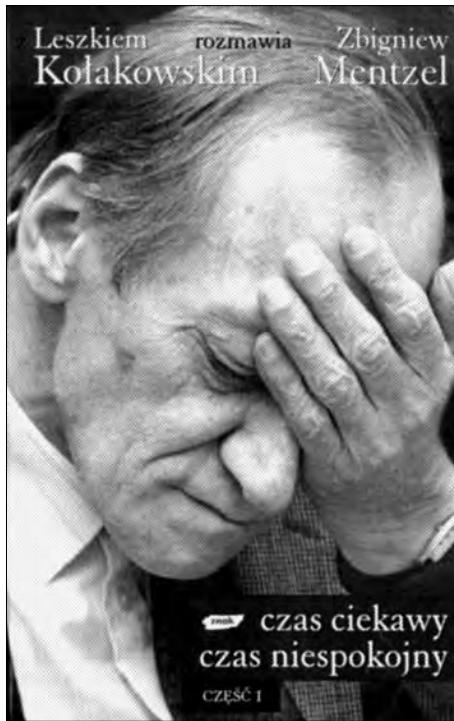
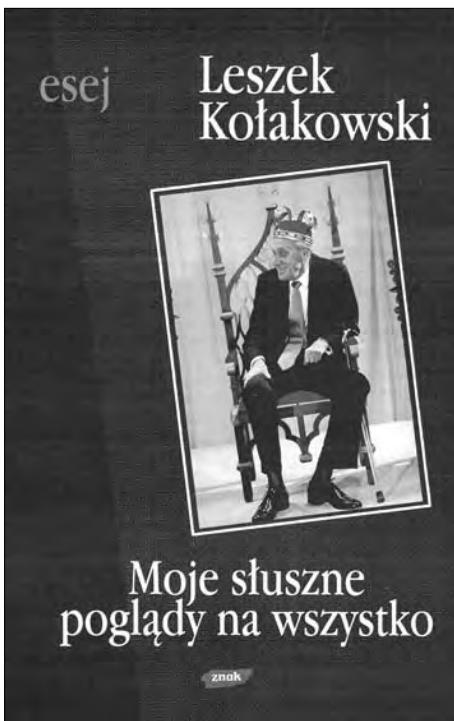
لشک کولاکوفسکی اکنون از مرز هشتادسالگی گذشته و به رغم آنکه سالها درباره زندگی خصوصی اش سکوت کرده بود، سرانجام تصمیم گرفته است شرح حال خودش و روزگارش را با زیگنیو منتزل (Zbigniew Mentzel) در میان بگذارد. منتزل (متولد ۱۹۵۱)، داستان‌نویس و روزنامه‌نگاری که آماده‌سازی چند اثر کولاکوفسکی را در کارنامه خود دارد، ۱۸ سال پیش در پاسخ به درخواستی برای انجام گفت و گو با کولاکوفسکی در زمینه جهان‌بینی و زندگی روزمره‌اش، چنین پاسخ می‌گیرد: «متأسفانه، درست از همین پرسشهاست که وحشت دارم. پس با کمال تأسف پاسخ می‌دهم که نه، نمی‌توانم، دست کم در حال حاضر، اینها پرسش‌هایی است که قادر نیستم پاسخ آنها را به هیچ کس بدهم... شاید روزی، زمان این کار فرابرسد.»

چنین روزی سرانجام فرامی‌رسد. حاصل گفت و گوها کتابی کم‌نظیر است. زندگینامه‌ای خودگفته، در دو جلد، در بر گیرنده دوران کودکی و سالهای اشغال لهستان در جریان جنگ جهانی، سالهای تحصیل و فعالیت در سازمان دانشگاهی مبارزان جوان و سپس عضویت در حزب کمونیست، بلوغ و رشد فکری و نیز شرایطی که منجر به اتهام تجدیدنظر طلبی و اخراج او ابتدا از حزب و بعد از دانشگاه و آکادمی علوم لهستان شد. جلد اول کتاب شامل شرح زندگی او تا ۱۹۶۸ است؛ سالی که ناچار به ترک وطن می‌شود. جلد دوم، گفت و گو درباره حوادث دوران مهاجرت و تدریس در دانشگاه‌های مک‌گیل، برکلی و آکسفورد است و خوانندگان از بسیاری جزئیات زندگی متفکر بر جسته لهستانی و همروزگارانش آگاه می‌شوند، همزمان تصویر تمام نمای عصری را می‌بینند که در آن زیسته است. در این کتاب توصیفی از رویاهای سرخورده‌گاهی کسانی را می‌خوانیم

لشک کولاکوفسکی متفکر نامدار معاصر لهستانی اکنون برای فارسی زبانان هم شخصیتی شناخته شده است. کتاب درس‌های کوچک درباب مقولاتی بزرگ نوشته او به ترجمه همین قلم نخستین بار در سال ۱۳۷۷ منتشر شد. در پیشگفتار دفترهای این کتاب شرح نسبتاً مفصل و مبسوطی از زندگی کولاکوفسکی و ارتباط آن با رویدادهای روزگار او آورده‌ام. همچنین دو گفتار از او را زیر عنوانهای «حقوق بشر به چه درده‌مان می‌خورد؟» و «رهبر فرهمند و معلم فرهمند» ترجمه کرده‌ام که در شماره‌های ۶۱ و ۶۲ مجله نگاه نو درج شده است. نیز کتاب او با عنوان جریانهای اصلی در مارکسیسم را عباس میلانی ترجمه کرده که جلد‌های اول و دوم آن در سال ۱۳۷۴ و جلد سوم آن به تازگی منتشر شده است. گذشته از اینها برخی نوشتۀ‌ها و صاحب‌هایی با او نیز در روزنامه‌ها درج شده است.

در چند سال اخیر تمام یا بیشتر آثار پیشین کولاکوفسکی در لهستان تجدید چاپ و راهی بازار شده است. یکی از آنها گزیده‌ای از مقاله‌ها و رساله‌های اوست که در میان سالهای ۹۰-۹۸ به رشته تحریر درآورده و اکثر آن برای خوانندگان لهستانی ناآشنا بوده‌اند. عنوان کتاب و عکس روی جلد آن نشان از شوخ طبعی و طنز ظرفی دارد که شخص نویسنده و سبک ادبی او را بارز می‌کنند. این است عنوان کتاب: عقاید صحیح و موجّه من درباره همه چیز.

مطلوب کتاب طیف وسیعی از موضوعها را در بر می‌گیرد؛ از تجزیه و تحلیل پیوند میان مذهب و تمدن اروپایی گرفته تا پی‌جوبی سرچشمۀ‌های شر، تفکر یوتوبیایی و نشان دادن ارتباط میان حقیقت، دموکراسی و آزادی، همچنین اندیشه‌هایی که سبب شکل‌گیری مدرنیته شدند. و همه اینها با سبک و سیاقی که توانایی نویسنده را در تشریح و توضیح مسائل سخت و پیچیده به گونه‌ای ساده و روشن، در عین حال گاه آمیخته با طنز، مشخص می‌کند. علاوه بر این، سه دفتر از درس‌های کاملاً جدید کولاکوفسکی با عنوان فیلسفان بزرگ از ما چه می‌پرسند؟ در سال ۲۰۰۵ روی پیشخوان کتاب‌فروشی‌های لهستان قرار گرفت. مؤلف در مقدمه کوتاهی نیت خود را از ارائه این «درسه‌ها» چنین بیان می‌کند: «منظورم ارائه تاریخ فلسفه به شکل قرص نیست؛ این مجموعه همچنین کتاب درسی کوچک، داشنامه یا واژنامه هم نیست. کتابهای خوب درسی، داشنامه‌ها و واژنامه‌های معتبر فراوان‌اند. قصدم این نیست که افلاطون، دکارت یا هوسرل را "محضر" کنم، که این بی‌شك بلندپروازی احمقانه‌ای می‌بود. می‌خواهم درباره فیلسفان بزرگ

سالهای جوانی، سالهای آخر دهه چهل و آغاز دهه پنجاه، متأسفانه مطالب گوناگونی نوشتام، نه تنها دور از عقل – که این چندان مهم نیست – بلکه عاری از انصاف و زیان‌بخش برای دیگران، کاری که هنوز آزارم می‌دهد. در مجموع کلمات و جملاتی بیش از حد لزوم نوشته یا گفته‌ام، امروز دیگر به ندرت قلم به دست می‌گیرم. نمی‌دانم آیا در این ورآجی‌های ما می‌تواند مطلب جالب برای دیگران وجود داشته باشد یا نه، و من آخرین کسی هستم که بتواند در این باره داوری کند. اگرچیز جالبی در آنها نباشد، چاره‌ای نیست. و گناه آن به گردن ز. منتظر است.

عنوانهای بخی از کتابهای لشک کولاكوفسکی از ۱۹۶۵ به این سو

۱. آگاهی دینی و پیوند کلیسا
۲. اراسموس و خدای او، مقدمه‌ای بر یکی از آثار اراسموس
۳. گفت و گو با شیطان
۴. فلسفه پوزیتیویستی (از هیوم تا حلقه وین)
۵. حضور اسطوره
۶. عر جریان‌های اصلی مارکسیسم: برآمدن، گسترش و فروپاشی
۷. آیا شیطان می‌تواند رستگار شود
۸. هوسرل و جست و جوی یقین
۹. اگر خدا نباشد... درباره خدا، شیطان و سایر دردرس‌های به اصطلاح فلسفه دینی
۱۰. در ستایش تناقض
۱۱. وحشت متافیزیکی
۱۲. تمدن در پیشگاه دادگاه

که در ساختم قرن بیستم مشارکت داشته‌اند. در میان سخنان کولاكوفسکی بسیاری اندیشه‌های هوشمندانه، مشاهدات دقیق و بر جسته همراه با حفظ بی‌طرفی و هنر به خود خنده‌دن و شوخ طبعی می‌یابیم. در پشت جلد کتاب نوشته شده است:

«کتاب سوای ارزشها» که به شناسایی واقعیتها و یافتن حقایق یاری می‌رساند دارای ارزش ادبی بسیچون و چرایی است که به تین سبک دانشورانه گفت و گوکنندگان به دست آمده است. کتاب پرتره‌ای است از لشک کولاكوفسکی، سخنگوی اندیشه‌ور و شاهد عصرما. خواندن آن برای همه کسانی ضروری است که می‌خواهند عصر مدرن و جریانهای فکری آن را درک کنند، و نیز ایده‌ها و گزینشها که آگاهی امروزی ما را شکل داده‌اند.»

کولاكوفسکی در پایان این گفت و گوی زندگینامه‌ای متن کوتاهی تحت عنوان «پی‌گفتاری کوچک» نوشته است. این یادداشت حکایت از فروتنی و بصیرت عیقیق روشنگرکی دارد که طوفانهای قرن بیستم را دیده و پشت سرگذشته است.

«چندین و چند بار و زمانی دراز با زیگنیو منتزل صحبت کردیم او و صحبت‌های ما را ضبط و بعد ویرایش کرد. معلوم شد بسیاری از چیزهایی را که نوشته‌ام بهتر از من به یاد دارد. از من در این زمینه‌ها می‌پرسید و من تا جایی که می‌توانستم پاسخ می‌دادم، ضمن اینکه گاه از جواب طفره می‌رفتم یا با حرف زدن از دادن پاسخ می‌گریختم. در همان ابتدا شرط کردم که درباره بخی مطالب حرف نخواهم زد. خیلی دیر متوجه شدم که گاه چیزهایی درباره اشخاص گفته‌ام که نباید می‌گفتم.»

به هر حال عمدتاً در زمینه آنچه من نوشته‌ام حرف زدیم. در